

Efterfølgelse

2. søndag e. trinitatis, 1. juni 2008 i Århus og Løsning v. LGJ.
Salmer: 674, 384, 531 // 577, 430, 510.

Evangelium: Lukas 14,25-35

Store skarer fulgtes med Jesus, og han vendte sig om og sagde til dem:

"Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel.

Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? _ for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sig til at håne ham og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det!

Eller hvilken konge vil drage i krig mod en anden konge uden først at have sat sig ned for at overveje, om han med ti tusind mand er stærk nok til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind? Hvis ikke, sender han udsendinge for at forhøre sig om fredsbetingelserne, mens den anden endnu er langt borte.

Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget.

Salt er en god ting; men hvis selv saltet mister sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer hverken til jord eller gødning; man smider det væk. Den, der har ører at høre med, skal høre!"

Evangeliet forklarer, hvad det indebærer at være discipel. Og det ser ikke særlig let ud. Faktisk virker det vanskeligt, ja næsten uoverskueligt svært, så vi må overveje, om det nu også er muligt for os at være kristne.

Normalt tænker vi jo, at det er en stor gave og glæde at være kristen og discipel hos Jesus Kristus. Men overskygges gaven og glæden ikke af opgavens størrelse, og stiller Jesus ikke umulige krav til os?

Efterfølgelse er at følge efter

Da Jesus fortalte dette første gang, havde de noget, som vi godt kan glemme: de havde Jesus midt iblandt sig. Han var der. Efterfølgelse var at være hos ham. Når de så på, hvad de skulle, var Jesus hele tiden hos dem, så de kunne spørge ham til råds og få hjælp. Det understreges jo i evangeliumsteksten, at han gik foran: *Store skarer fulgtes med Jesus, og han vendte sig om og sagde til dem ...* Jo, han var hos dem – og foran dem. Og det er også vores virkelighed, når vi i dag er Jesu disciple og hans efterfølgere.

Efterfølgelse er jo netop "efterfølgelse". At være discipel er at være hos en mester. Og når det bliver svært, er vi jo stadig hos ham, som netop kan hjælpe os med alt. Han er jo vores frelser.

Derfor talte Jesus heller ikke som det første om disciplenes tjeneste og ofre. Men han knyttede dem til sig og gjorde dem trygge og sikre på, at han var deres Herre og mester og også mestrede alle situationer.

At være kristen bygger ikke på det, vi gør, og afhænger heller ikke af, hvor godt det, vi gør, lykkes. Det afhænger af ham, som vi er lige i hælene på, og som går foran os. At være kristen er først og fremmest at være hos Jesus Kristus.

Og da er det, at han vender sig om og siger noget til os. *og han vendte sig om og sagde til dem.* Her understreges jo, at han er foran. Han, som går foran os, vil nu fortælle os noget vigtigt. Og de to sammenligninger, han bruger, siger dels noget afgørende om en discipels forhold til Jesus, og dernæst hvilke opgaver, Jesus vil tage os med ind i.

Først forholdet til ham:

Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel.

Her nævner Jesus forældre, ægtefælle, børn og søskende, altså alle vore nærmeste. Han omtaler vort forhold til dem. Og han nævner også vort forhold til os selv. Og han understreger, at vort forhold til ham som vores Mester, går forud for vort forhold til alle andre – også forholdet til os selv. Jesus er foran os – og foran de andre. Derfor må intet menneske komme i vejen for vores fællesskab med ham. I så fald må vi sige nej til det pågældende menneske og ja til Jesus. Så enkelt. Men også så vanskeligt.

Paulus taler personligt om sit forhold til Jesus og til sig selv i Galaterbrevet. Det kan hjælpe os til at forstå, hvad Jesu ord betyder i praksis: *Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig (Gal 2,20).* Og i Filipperbrevet siger han: *Dog, hvad jeg havde af fortjeneste, det regner jeg for tab. På grund af ham har jeg tabt det alt sammen, og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham ... og kende ham (Fil 3,7).* Paulus taler stærkt om sit forhold til Jesus. Han er ikke længere sin egen, til tilhører Jesus Kristus.

Sådan er det også med os, som er kristne. Tænk på, at Jesus lige for lidt siden led døden for dig og opstod fra graven. Tænk på, at han overvandt døden og er herre over alt ondt i din hverdag. Da rykker vi tæt ind til ham. Og når du sætter andre på andenpladsen, svigter du dem ikke, men hjælper dem. For de ser måske, at Jesus er på førstepladsen, og at du selv er på tredje-pladsen.

Og selv om det betyder, at du påtager dig byrder og vanskeligheder som hans tjener, gør det jo ikke spor. Det er ikke længere dig, der lever. Jesus lever i dig. Glæden bærer dig. Fællesskabet med Jesus Kristus bærer dig.

Det andet er opgaverne:

Jesus nævner to eksempler på opgaver: *Hvis en af jer vil bygge et tårn ... og hvis du var en konge, som skulle drage i krig.* Men hvem af os vil bygge et tårn? Og hvem af os vil drage i krig? Det virker helt urealistisk. Men tænker vi efter, er de opgaver og det kald, vi har som kristne har i verden, kæmpestore. De kunne sammenlignes med at bygge et tårn og at gå i krig mod en mægtig fjende.

Tårnbyggeriet kan være et billede på missionen i verden. Der skal rejses et tårn, som vidner om Guds frelse. Og det skal ses af alle, og alle skal have troen på Jesus Kristus. Altså missionen. En kæmpe opgave. Uoverskuelig for os hver især. Hvem kan klare det? Jesus siger i den forbindelse: Overvej, hvilke midler du har i det arbejde, du skal udføre for Herren, når der skal missioneres. Er der penge nok? Har du stillads, byggematerialer, medarbejdere, osv.? Det virker helt uoverskueligt. Da er det godt at mærke, at Mesteren ikke er langt borte, men faktisk er lige hos os. Han bekræfter opgavens ufattelige omfang. Han siger: *"Gå hen og gør alle folkeslag til mine disciple ... idet I døber og lærer dem."* Men han siger netop i den forbindelse: *"Mig er givet al magt i himlen og på jorden ... Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende!"* Det er for alvor. Det gælder Guds navns udbredelse i verden, så alle mennesker kan lære ham at kende.

I en sådan situation rykker disciplene sammen, helt tæt sammen og behøver hinanden, ligesom lemmerne på et legeme hører sammen og hjælpes ad. Den ene ser sig som finger på den anden, som er håndled, som sidder på den tredje, der er arm. Og sammen er de en krop, hvor der er ører og øjne. Og sammen tilhører de Kristus. De er en del af hans legeme, som er kirken.

Krigen: Den anden store opgave sammenlignes med en krig mod en mægtig fjende. Krigen, som vi er med i, er krigen mod ondskaben, døden og undergangen. Fjenden er verden, synden og Djævelen. Der skal kæmpes mod kærlighedsløshed. Overvej, om du kan klare fjenden? Og også her må vi erkende, at vi er i mindretal og ikke har den styrke, vi behøver. Vi taber, hvis det kommer an på os og vore kræfter. Da rykker vi igen sammen, helt tæt sammen i forbøn, i bibellæsning som kristne i sammen menighed. Vi er hos Herren. Vi har en herre, som har vundet krigen. Da kan vi se vi døden i øjnene uden at give op. Da vokser frimodigheden. Og da bliver vi krigere, som ved, at sejren er vor. For Jesus Kristus har sejret.

Derfor er der håb. Vi må give tabt i os selv. Men det gør ikke noget, for Jesus er lige foran os. Han fylder os med håb, binder os til sig og kalder os til at tjene ham og gå i hans fodspor. Amen